

# Fremad mod firserne!

JEG HAR for nylig haft den smerteblandede fornøjelse (jeg véd ikke om De har lagt mærke til, at alle *virkelige* fornøjelser det ene eller det andet sted gør ondt ad Helvede til) at skrive mine erindringer. Ikke et ondt ord om at skrive: Det er, som Peter Laugesen engang bemærkede, god motion for fingrene, en fin form for stræk-og-bøj. Var dét så endda det hele!

Men problemet er, i hvert fald når man skriver erindringer, at man kommer til at tænke over tiderne, de tider man har oplevet og erindrer fra. Og så er det pludselig det går op for én at de er ganske illusoriske, eller sagt på en anden måde — som Victor Andreassen gjorde i et interview i Informaton sidste sommer — at 'historien er en hallucination'.

En ting er så, at 1864 var en hallucination — cool, man var der ikke. Men den tid man selv har levet?

Well, den er lige så meget hallucination.

Jeg har oplevet tre årtier så far: 50'erne, 60'erne og 70'erne. 50'erne er blevet opfattet som den døde, hårde, stille, sløve tornerose-tid, som vi alle sammen elsker så meget bagefter. 60'erne som den friske, fjollede

og flippede tid vi alle elsker endnu mere, 'inderst inde', men lige i øjeblikket griner ad.

70'erne er til gengæld blevet stemplet som den kolde krisetid, de nye tredivere, hvor alle rykker sammen i køns- og kapitalismekrigene.

Og man tror, selv om man har levet midt i det, tit på det.

Det er bluff!

Det man i dag kalder 50'erne — det er, i virkeligheden, når man sér på de billeder og myter der altid anses for karakteristiske for tiden — det er årene 1956—1963. Det man i dag kalder 60'erne, det er i virkeligheden 1967—1972. Thy-lejren, fx, er for mange det tydeligste danske 60'er-symbol, og den fandt sted i '70.

I dén forstand begyndte 70'erne først omkring 1974—75 — for før da var der ingen der havde fundet ud af, at 70'erne var kolde og modbydelige nedgangstider.

Well, det er én ting — det er den lektie man har lært, og som vi er mange der har lært hvis vi gider tænke den igennem. Cool. Og som man så sagde i den gode gamle empiriske skole når man skulle videre: 'Hvad kan vi så lære af det?'

Vi kan lære at behandle



Kommentar af

af forfatteren

DAN TURELL

gang.

Og da 1970'erne nu engang er vedtaget og solgt som nedtur på bevidsthedsmarkedet, så lad os vedtage det modsatte for 80'erne. Lad os på forhånd, nu, blive enige om at 80'erne er optur, overfed optur. De Fede Firser, de Festlige Firser, de Farverige Firser, de Fantastiske Firser, Fællesskabets og Fremskridtets Frugtbare Firser. Fuld Firser-Fart Fremad!

VENNER, VI klarede 60'erne, men 70'erne løb os over ende i klamphuggeri og skyttegravskrig og forloren absurd alvor — så lad os denne gang komme først og tage 80'erne i fødslen. Vort valgsprog må være: 80'erne begynder nu!

Hvis vi nemlig kommer hurtigt i gang skulle den være hjemme, og så kan vi nå at conceptuere, layoute og visualisere 80'erne som fede, festlige og friske før de kommer — og så bliver de det såmænd også.

Årtier er nemlig noget af det mest følgagtige man har. De bøjer sig for enhver stemning, enhver revyvisse eller enhver avis-artikel.

Og desuden: Jo før vi kommer i gang med 80'erne, jo før kan vi glæde os til 70'er-nostalgien.

80'erne rigtigt — ikke mens vi har dem, men før, ja allerede nu!

70'ERNE KOM bag på os, lad os indrømme det. Vi var for glade for 60'erne, 60'erne var alt for kære til at give slip på — og derfor prologerede vi dem år efter år, indtil de fadede af sig selv og vi stod dér med nogle 70'ere ingen havde bedt om og som ingen havde check på.

Det var en klar fejl, og lad os ikke begå den fejl igen. Lad os denne gang komme foran!

For hvis — og det er i hvert fald eftertidens sandhed — 70'erne først sluttede midt i 60'erne og 70'erne først midt i 70'erne, så er der ingen grund til ikke at gøre det omvendt nu. Vi skriver nu 1978. Lad os i dette år starte 80'erne!

Det er ikke nemt at være 1980'erne og komme dér som et ganske nyt årti på markedet og skulle begynde fra scratch. 1980'erne må have lidt hjælp, 1980'erne må skubbes lidt i